

l'accident ja no vaig poder continuar. Tocava el clarinet i per a este instrument fan falta els deu dits.

Era molt jove quan vaig perdre quatre dits. Els meus pares ja ho hagueren tirat tot a rodar. Fou un cop molt fort però jo ho vaig superar. Vaig continuar estudiant, aprenent i treballant i la fàbrica va tirar endavant.

-Vosté va nàixer a la província de Terol, però després de tants anys es deu sentir més covarxi que res...

Sí, i tant. Els meus pares van conservar sempre la parla castellana. Jo no. Vaig deixar el castellà, només l'emprava per a parlar amb ells. Sempre em vaig expressar en valencià i em sent totalment covarxi.

- Només va faltar que es va buscar nòvia covarxina....

Sí. Era lògic que em casara ací, ja estàvem totalment afincats a este poble. Ens casàrem després de la guerra. Jo tenia aleshores 25 anys i Amparo 20.

Amparo, que no intervé quan es parla d'aspectes tècnics, de seguida ho fa en parlar de coses personals:

Recordo la primera volta que vaig vore al qui seria el meu marit. La meua mare, amb la meua germana menuda i jo vam anar a saludar la família, aquell mes de gener de l'any 32, jo tenia 10 anys. Les famílies es coneixien, ja que els meus avis, que eren d'Albocàsser, havien sigut veïns de la família Fabregat quan estos estaven de moliners a Albocàsser. Pepe estava a la vora del foc tocant el clarinet, qui m'ho havia de dir a mi....

Fasana de la farinera.

Pepe continua parlant dels anys de la seua vida dedicats a la fàbrica "La Pilarica", dels bons records que li queden de la seua activitat laboral. Com a home intel·ligent que és, diu que els records roïns més val no rememorar-los. Serveixen per a aprendre i adquirir experiència, però més val no fer massa memòria. I té raó.

A la façana de la fàbrica, perfectament conservada, encara es poden vore els taulellets amb el nom "FÀBRICA DE HARINAS LA PILARICA" i la Verge del Pilar. Estos taulellets no són els originals, aquells es van destruir en la guerra. Però la família Fabregat els va reposar després de la guerra civil.

A l'interior, la farinera ja no fa soroll. Però allí resten totes les màquines, testimoni mut de més de quaranta anys d'esforç i d'història del nostre poble.

A José Fabregat i a la seua dona, moltes gràcies per fer possible este article que recorda el que fou sens dubte una de les activitats industrials més importants del nostre poble dintre d'este segle: la farinera.

FÀBRICA DE HARINAS

SISTEMA MARINO GOÑI

José FABREGAT FABREGAT

AVENIDA LIBERACIÓN, 1 - TELÉFONO 7

CUEVAS DE VINROMÀ

Imprés de l'empresa. Any 1974.